

Η άπληστη γυναίκα

Ο συγγραφέας Μάνος Κοντολέων επιλέγει για το περιοδικό της UNICEF ένα από τα ωραιότερα παραμύθια της λαϊκής μας παράδοσης.

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας φτωχός ψαράς, καθώς τραβούσε τα δίχτυα του γεμάτα ψάρια, άκουσε μια θυπητερή φωνή που έλεγε:

- Λυπήσου με, καλέ μου άνθρωπε ...

Ο ψαράς κοίταξε γύρω του αλλιά δεν είδε κανέναν.

"Θα παράκουσα", σκέφτηκε. Αλλιά και πάλι άκουσε την ίδια θυπητερή φωνή να τον παρακαλεί ...

- Ποιος είσαι; ρώτησε ο ψαράς. Δεν σε βλέπω!

Ένα όμορφο ψάρι ανασηκώθηκε τότε πάνω στην ουρά του, μέσα στο δίχτυ και του είπε:

- Εγώ είμαι που σου μίλησα. Είμαι μια νεράιδα της θάλασσας. Μια κακή μάγισσα με μάγεψε και μ' έκανε ψάρι. Αν όμως βρεθεί ένας καλός ψαράς και με ψαρέψει κι έπειτα με ξαναρίξει στη θάλασσα, τότε θα ξαναγίνω όπως ήμουν πριν ...

Ο ψαράς, που ήταν πολύ καλός άνθρωπος, πήρε το παράξενο ψάρι μέσα από το δίχτυ και το έριξε στη θάλασσα.

- Είσαι ελεύθερο! του είπε.

Αλλιά μόλις το ψάρι άγγιξε τον αφρό της θάλασσας, μεταμορφώθηκε σε μια πεντάμορφη νεράιδα.

- Ευχαριστώ, καλέ μου ψαρά! είπε και χάθηκε στο βυθό.

Ο ψαράς πήρε τ' άλλα ψάρια, γύρισε στην καλύβα του και διηγήθηκε την παράξενη αυτή ιστορία στη γυναίκα του. Εκείνη, που ήταν τόσο κακιά όσο καλός ήταν ο άντρας της, έβαλε τις φωνές:

- Δεν ντρέπεσαι; Δεν ήξερες να της ζητήσεις να σε ανταμείψει για το καλό που της έκανες; Δεν μπορώ πια να ζω μέσα σ' αυτή την καλύβα. Πήγαινε γρήγορα να της πεις να μου φτιάξει ένα σπιτάκι.

Τι να κάνει ο ψαράς; Ξαναγύρισε στην ακρογιαλιά. Ντρεπόταν όμως να φωνάξει τη Νεράιδα και κάθισε εκεί πικραμένος. Μα η Νεράιδα τον είδε, βγήκε μέσα από το κύμα και πήγε κοντά του.

- Τι έχεις και είσαι θυπημένος; τον ρώτησε.

Ο ψαράς ντράπηκε, αλλιά αναγκάστηκε να της πει τι του συνέβη.

- Καλά! είπε η Νεράιδα χαμογελώντας. Γύρισε στο σπίτι σου ήσυχος ...

Ο ψαράς γύρισε στην καλύβα του αλλιά που να τη βρει; Στη θέση της ήταν τώρα ένα σπίτι όλο μάρμαρο και μέσα είδε τη γυναίκα του, ντυμένη στα μεταξωτά.

- Είσαι ευχαριστημένη τώρα; τη ρώτησε.

- Πφ! Σπουδαίο πράγμα! Είπε εκείνη. Ένα σπιτάκι ...
Και τι της κόστιζε της Νεράιδας σου να σου δώσει
έναν πύργο; Αύριο να πας να της ζητήσεις να
μας φτιάξει έναν πύργο. Άκουσες;

Ο καημένος ο ψαράς αναγκάστηκε την άλλη μέρα
να ξαναπάει στην ακρογιαλιά και να πει στη Νεράίδα
την καινούργια απαίτηση της γυναίκας του. Η Νεράίδα
χαμογέλασε, όπως την πρώτη φορά και του είπε:
- Καλά! Γύρισε σπίτι σου ήσυχος ...

Ο ψαράς γύρισε στο σπίτι του, αλλή τώρα στη θέση του
υψωνόταν ένας μεγάλος, γεροφτιαγμένος πύργος.
Για λίγο διάστημα, η γυναίκα του ψαρά φαινόταν
ευχαριστημένη. Έπειτα πάλι άρχισε την γκρίνια της:
ο πύργος της φαινόταν φτωχικός. Ήθελε πλούτη
αμέτρητα. Ανάγκασε λοιπόν, τον ψαρά να ξαναπάει
στην ακρογιαλιά και να ζητήσει από τη Νεράίδα ένα
πιθάρι γεμάτο μαργαριτάρια. Κι έτσι, η γυναίκα του
ψαρά έγινε πάμπλουτη ...
Αλλή σε λίγο θέλησε όλα τα μαργαριτάρια
της θάλασσας!

Με κρύα καρδιά πήγε ο ψαράς στη Νεράίδα κι εκείνη,
που τον συμπονούσε, έκανε πάλι το χατίρι της
γυναίκας του ...

Όταν όμως ένας άνθρωπος είναι άπληστος, δεν
ευχαρισιέται με τίποτα. Τώρα η γυναίκα του ψαρά
ήθελε να πει το αθάνατο νερό για να μην πεθάνει
ποτέ! Και ο ψαράς πήγε πάλι στη Νεράίδα:
Η γυναίκα μου τρελάθηκε! Της είπε. Σώσε με από
αυτή!

Και της διηγήθηκε τι του ζήτησε.

- Καλά! Του είπε η Νεράίδα. Γύρισε στο σπίτι σου.
Η γυναίκα σου θα τιμωρηθεί γι' αυτή την απληστία της ...
Κι ο ψαράς γύρισε πίσω, αλλή δεν βρήκε πια ούτε τη
γυναίκα του, ούτε τον πύργο, ούτε τα μαργαριτάρια.
Βρήκε μόνο το φτωχικό του καλυβάκι που είχε αλλοτε
και πάνω στη σκεπή του μια κουκουβάγια που πέταξε
τρομαγμένη μόλις τον είδε και χάθηκε στο δάσος.
Ήταν η άπληστη γυναίκα του που την είχε τιμωρήσει
η Νεράίδα, μεταμορφώνοντάς την σε κουκουβάγια.

Κι από τότε ο ψαράς έζησε ήσυχος ως τα βαθιά
γηρατιά του. ■

